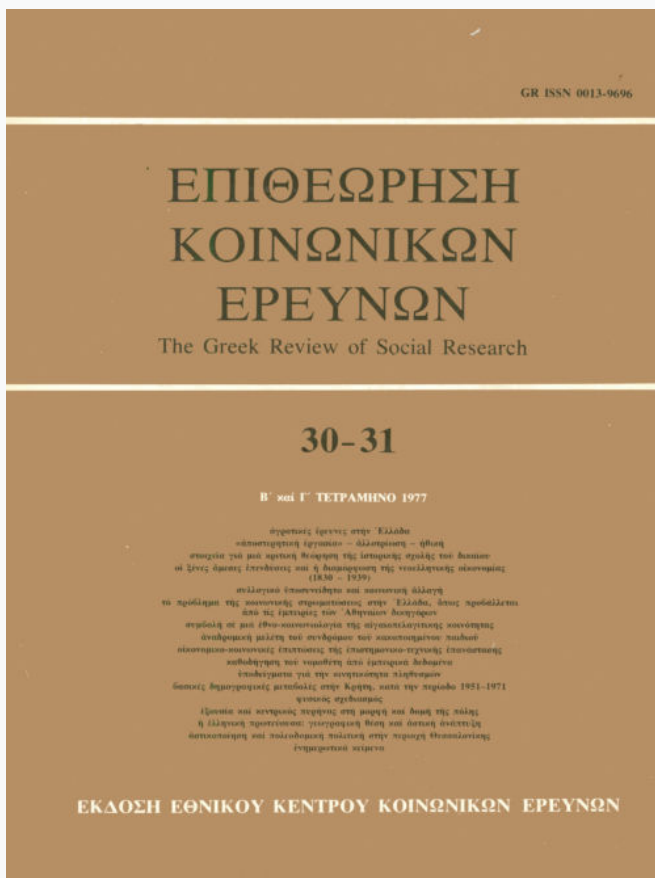

The Greek Review of Social Research

Vol 30 (1977)

30-31 B'-Γ'

Συλλογικό υποσυνείδητο και κοινωνική αλλαγή

Κλήμης Ναυρίδης

doi: [10.12681/grsr.189](https://doi.org/10.12681/grsr.189)

Copyright © 1977, Κλήμης Ναυρίδης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Ναυρίδης Κ. (1977). Συλλογικό υποσυνείδητο και κοινωνική αλλαγή. *The Greek Review of Social Research*, 30, 254-260. <https://doi.org/10.12681/grsr.189>

συλλογικό ύποσυνείδητο καί κοινωνική αλλαγή

του
Κλήμη Ναυρίδη
Δρα Κοινωνικής Ψυχολογίας
των Όργανώσεων
Πανεπιστήμιο Dauphine Παρισίων

Όταν μιλάμε για κοινωνική αλλαγή αναφερόμαστε στο αποτέλεσμα της θεσμοδημιουργικής δραστηριότητας ενός οποιουδήποτε κοινωνικού σχηματισμού, που μπορεί να είναι μία ομάδα, μία οργάνωση, ή η κοινωνία στο σύνολό της. Πρόκειται δηλαδή για αμετάκλητες και θαυθείες αλλαγές των κοινωνικών σχέσεων, ρόλων και αντιλήψεων.

Η κοινωνική αλλαγή, σάν συνισταμένη πολύπλοκων κοινωνικών και ψυχολογικών συγκρούσεων, είναι ταυτόχρονα επιθυμητή και ανεπιθύμητη. Και όταν βέβαια είναι διαφορετικά τα άτομα ή οι ομάδες που επιθυμούν μία αλλαγή από εκείνα που δεν τη θέλουν, τα πράγματα είναι σχετικά απλά. Συνήθως όμως βλέπουμε άτομα ή ομάδες να είναι άσυνείδητα φορείς αντιφατικών προθέσεων. Ένώ δηλαδή ζητούν μία αλλαγή και ενεργούν προς αυτή την κατεύθυνση, υίοθετούν παράλληλα στάσεις άσυνμίβαστες.

Αυτό συμβαίνει επειδή η κοινωνική οργάνωση δεν έχει μόνο «έξωτερικές» χρησιμότητες και λειτουργίες, δηλαδή οικονομικές, πολιτικές και ιδεολογικές, όπως πιστεύουν οι μαρξιστές, αλλά και «έσωτερικές» χρησιμότητες. Με άλλα λόγια, η κοινωνική οργάνωση δεν έχει μόνο πραγματική υπόσταση, αλλά είναι φορτισμένη και με «φαντασικές» σημασίες, ώστε να εξυπηρετεί σε μεγάλο βαθμό διάφορους ψυχολογικούς μηχανισμούς.

Κατά συνέπεια η εξουσία δεν είναι μία εξωγενής μεταβλητή (ή... σταθερά) που μπορούμε να τη βλέπουμε μανιχειρά, αλλά μία κοινωνική συμβατική πραγματικότητα, που είναι ταυτόχρονα επιθυμητή, γιατί άπαντά σε ψυχολογικές ανάγκες μας, και ανεπιθύμητη, γιατί μας καταπιέζει.

Για τους θεωρητικούς του μαρξισμού όλες αυτές οι ψυχολογικές λειτουργίες εντάσσονται στο ιδεολογικό εποικοδόμημα και σε τελευταία άναλυση εκφράζουν τις σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης στο επίπεδο της παραγωγής. Τό άν ό «Κύριος Διευθυντής» μάς θυμίζει τόν άσστηρό πατέρα που φοβόμαστε και μισούμε, και νιώθουμε ένοχα γι' αυτό, έχει δευτερεύουσα σημασία. Αυτό όφειλεται, θά μάς έλεγαν, στο ότι ό θεσμός της οικογένειας λειτουργεί σάν μηχανισμός ιδεολογικής άναπαραγωγής και ότι ή «φιγούρα» του πατέρα είναι μία μικρογραφία της εξουσίας που άντιστοιχεί στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Όταν δηλαδή μεταβληθούν οι παραγωγικές σχέσεις, θά αλλάξει και ή ιδεολογική υπόσταση του πατρικού ρόλου, με όλα τά ψυχολογικά έπακόλουθα.

Άλλά τό ιδεολογικό εποικοδόμημα δεν είναι ένας άδρανής άντικατοπτρισμός της οικονομίας, και ό ψυχολογικός παράγων είναι πολύ περισσότερο άυτόνομος από όσο τόν είχε δεί τότε ό Μάρξ. Άποδείξει υπάρχουν άφθονες σε όλη την

ιστορία του δυτικού κόσμου τά τελευταία ογδόντα χρόνια, στο φαινόμενο της σοβιετικής γραφειοκρατίας εξήταν χρόνια μετά την 'Οκτωβριανή Έπανάσταση, στην πολιτιστική κρίση που φανέρωσε ο κινέζικος σοσιαλισμός την περασμένη δεκαετία.

Από τόν Reich ως τόν Marcuse, τούς θεσμικούς της Vincennes και τόν Max Pages, έχουν γίνει πολλές σημαντικές προσπάθειες για ένα άνοιγμα του μαρξισμού προς την πλευρά της ψυχανάλυσης. Αναζητήθηκαν δηλαδή συνδετικοί διαυλοί ανάμεσα στη μαρξιστική ανάλυση της «πραγματικότητας» και τό φροϋδικό ύποσυνείδητο.

Ένα από τά πίο ενδιαφέροντα έννοιολογικά έργα λεία πού χρησιμοποιήθηκαν σ' αυτή τήν επιχείρηση, είναι τό συλλογικό ή κοινωνικό ύποσυνείδητο. 'Ο όρος προέρχεται κατ' εϋθείαν από τήν ψυχανάλυση και όπωσδήποτε σημασιοδοτείται διαφορετικά, όταν λειτουργεί έξω από τό «φυσικό» του θεωρητικό πλαίσιο. Έτσι τό άτομικό φροϋδικό ύποσυνείδητο και τό συλλογικό ύποσυνείδητο τών κοινωνιοψυχολόγων δέν διαφέρουν μόνο ποσοτικά άλλα κυρίως ποιοτικά.

Τό ύποσυνείδητο είναι ή μεγάλη ανακάλυψη τού Freud. 'Η θητεία του κοντά στόν Breuer και άργότερα τόν Charcot στό Παρίσι, θά τόν όδηγήσει σιγά-σιγά νά θεμελιώσει τήν ύπόθεση πώς οι διάφορες παρορμήσεις τού ανθρώπου, πού έρχονται σέ σύγκρουση μέ τό περιβάλλον του και κατά συνέπεια δέν μπορούν νά ίκανοποιηθούν, δέν εξαφανίζονται, δέν ξεχνιόνται, άλλα άπωθούνται κάπου μέσα στη μνήμη του. 'Αλλά άπωσπαθούν συνεχώς νά επανέλθουν στη συνείδηση, ενώ ό άνθρωπος μέ διάφορους μηχανισμούς άυτοπροστασίας τίς έμποδίζει, άφοδ και μόνον ή άνάμνησή τους τού είναι έννοχλητική.

'Η πρώτη προσέγγιση τού ύποσυνείδητου πραγματοποιείται μέσα από τήν τεχνική της ύπνωσης, τήν όποία ήδη ό Breuer δέν χρησιμοποιεί πιά μέ σκοπό τήν ύποβολή, άλλα σάν ένα μέσο γιά νά προκαλέσει τήν άνάδυσή μιιάς ξεχασμένης ιστορίας, έξουδετερώνοντας τόν έλεγχο, τή λογοκρισία τής συνείδησης. 'Η δεύτερη προσέγγιση θά γίνει από τήν άνάγνωση τών όνειρων, ενώ ή τρίτη, από τό 1900 περίπου και ύστερα, από τή διαδικασία τών «έλεύθερων συνειρημών».

Στά πλαίσια τής πρώτης του θεωρίας τού ψυχικού μηχανισμού ό Freud όρίζει κατά κάποιο τρόπο τοπογραφικά τό ύποσυνείδητο, σέ συνάρτηση μέ δύο άλλα έπάλλληλα επίπεδα, τό προσυνείδητο και τή συνείδηση, σάν τό σύστημα τών άποθημένων λιμνιτικών παρορμήσεων. Άργότερα, μέ τή δεύτερη θεωρία του, ό όρος έμφανίζεται πιά κυρίως σάν έπιθετικός προσδιορισμός. 'Η έννοια τού ύποσυνείδητου τής πρώτης θεωρίας καλύπτει άφ' ενός τό Αυτό (es) τής δεύτερης, ενώ άφ' έτέρου περιλαμβάνει ένα μέρος τού Έγώ,

ύποσυνείδητους δηλαδή μηχανισμούς άμυνας, και ένα μέρος τού Έπεργό. 'Επί πλέον, τό Αυτό δέν άποτελείται μόνον από σέξουαλικές έπιθυμίες, άλλα και από καταστροφικές, έπιθετικές τάσεις.

Οι κοινωνιοψυχολόγοι τής κοινωνικής αλλαγής, πού χειρίζονται τόν όρο «συλλογικό ύποσυνείδητο», προϋποθέτουν βασικά τήν ύπαρξη επιπέδων άσυνείδητης έπικοινωνίας μέσα στους διάφορους κοινωνικούς σχηματισμούς πού μελετούν. 'Ορισμένοι από αυτούς, όπως οι θεσμικοί, άποδίδουν στό συλλογικό ύποσυνείδητο ένα καθαρά πολιτικό περιεχόμενο, άλλοι, όπως οι εκπρόσωποι τής λεγόμενης Σχολής τού Λονδίνου, μία έννοια καθαρά ψυχολογική, άλλοι τέλος, όπως ό Max Pages, τού άναγνωρίζουν ταυτόχρονα πολιτικές και ψυχολογικές σημασίες.

Τό πολιτικό περιεχόμενο τού όρου είναι τά στοιχεία εκείνα τής άρχουσας ιδεολογίας και οι διάφοροι θεσμοί πού συγκαλύπτουν πραγματικές σχέσεις έξουσίας και έκμετάλλευσης. Είναι επίσης τά διάφορα άποθημένα προτάγματα κοινωνικής αλλαγής. Τό ψυχολογικό του περιεχόμενο είναι όλες οι «έσωτερικές» χρησιμότητες μιιάς κοινωνικής όργάνωσης. 'Η φαντασιακή τής δηλαδή επένδυση, όταν λειτουργεί σάν μηχανισμός ψυχολογικής προστασίας.

Στίς παραγράφους πού ακολουθούν θά προσπαθήσουμε νά εκθέσουμε συνοπτικά τούς διάφορους τρόπους μέ τούς όποιους χρησιμοποιήθηκε ή έννοια τού συλλογικού ύποσυνείδητου γιά τήν άνάλυση φαινομένων κοινωνικής αλλαγής, έπιμένοντας ίσως περισσότερο σέ τρία σημεία, πού κατά τή γνώμη μας παρουσιάζουν ιδιαίτερα ένδιαφέρον: τή Σχολή τού Λονδίνου, τούς θεσμικούς τής Vincennes και τόν καθηγητή Max Pages.

ή προϊστορία: Φρόντ και Γιούνγκ

'Ο Le Bon στην *Ψυχολογία τού πλήθους* (1895) περιγράφει τή φυσιολογία τής ανθρώπινης συμπεριφοράς μέσα στόν όχλο χωρίς όμως νά επιχειρεί νά τήν αναλύσει. Αυτό θά τό κάνει άργότερα ό Freud, ό όποιος διατυπώνει διαδοχικά δύο έρμηνευτικά σχήματα. Τό πρώτο άναφέρεται στό περίφημο έργο του *Τοτέμ και Ταμπού* (1917), μέ τό όποίο τά όμαδικά φαινόμενα άποδίδονται σέ άρχέγονες μνήμες τής πρωτόγονης πατριαρχικής όρδης, ενώ μέ τό δεύτερο, πού αναπτύσσεται στό δοκίμιο *Συλλογική ψυχολογία και άνάλυση τού Έγώ* (1920), ό όχλος παρουσιάζεται σάν συνισταμένη τών επί μέρους μεταθετικών σχέσεων τού καθενός πρός τόν άρχηγό.

'Ο Freud άσχολείται λοιπόν μέ τά κοινωνικά φαινόμενα, μέσα όμως πάντοτε στα πλαίσια τής προβληματικής τών συγχρόνων του θεωρητικών τής ψυχολογίας τού πλήθους. Γά έρμηνεύει δέ ψυ-

χαναλυτικά, θεωρώντας τα σάν ἀπλά ἀθροιστικά ἀποτελέσματα ἀτομικῶν περιπτώσεων.

Στό ἔργο του *Ἡ δυσφορία μέσα στόν πολιτισμό* (1929), τελείως φυγαλέα καί πρὸς τὸ τέλος, κάνει μιὰ νύξη πὸς οἱ διάφορες κοινωνικές κρίσεις θά μπορούσαν νά θεωρηθοῦν σάν μαζικά νευρωσικά συμπτώματα. Γιά τόν Freud ὁμοίως ὁ κοινωνικός παράγοντας ἐξακολουθεῖ νά εἶναι μία σταθερά, πού εἴτε ἔρχεται σέ ἐξωτερική σύγκρουση μέ τὸ ἄτομο, μέσω τῆς «ἀρχῆς τῆς πραγματικότητας», εἴτε τὸ ἄτομο ἐσωτερικεύει τὴν κοινωνική καταπίεση καί συγκροτεῖ τὸ Ὑπερεγώ του.

Στὴν ἔννοια τοῦ ἀτομικοῦ φροϋδικοῦ ὑποσυνείδητου, ὁ Jung προσθέτει τὴν ἔννοια ἐνός ὁμαδικοῦ ὑποσυνείδητου πού περιλαμβάνει ἀρχέτυπες φυλετικές εἰκόνες (modi) καί παραστάσεις καί κρύβεται μέσα στά παραμύθια καί τὶς θρησκείες τῶν λαῶν.

Τὸν Jung δέν τὸν ἀπασχόλησε ποτέ ἰδιαίτερα τὸ πρόβλημα τῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς, τὸ συλλογικὸ του δὲ αὐτὸ ὑποσυνείδητο φαίνεται νά εἶναι σχετικὰ στατικό, ὑπὸ τὴν ἔννοια ὅτι δέν ἀνανεώνεται. Κατὰ τὸν Jung, ὁ ἄνθρωπος, στὴν καλύτερη περίπτωση, καταφέρει νά προοδεύει νά ἐξατομικεύσει τὶς καταβολές τῆς φυλῆς του. Συνειδητοποιώντας τὸ συλλογικὸ του περιεχόμενο, τὸ ἀφομοιώνει καί παύει νὰ τὸ προβάλλει. Ὄταν αὐτὸ δέν συμβαίνει, ὅταν δηλαδὴ τὸ ὑποσυνείδητο ἐπιμένει νά λειτουργεῖ σάν ἓνα ξένο σῶμα μέσα στόν ὑπόλοιπο ψυχικὸ ὄργανισμό, τότε ἔχουμε διάφορα συλλογικά νευρωσικά ἢ καί ψυχωσικά ἀκόμη συμπτώματα, ὅπως εἶναι ἡ περίπτωση τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας, τὴν ὁποία ὁ Jung ἀποδίδει ἀνεπιφύλακτα στό αἰνίδιό ξυπνημα κάποιου συλλογικοῦ τευτονικοῦ ὑποσυνείδητου.

οἱ νεο-φροϋδικοί

Ὁ Freud θέλησε νά δώσει μιὰ μαγχοσμοπότητα στό οἰδιπόδειο σύμπλεγμα καί στό ἄγχος εὐνοχισμοῦ, πού, στά πλαίσια τῆς ψυχανάλυσης, θεωροῦνται σάν δομικά στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπινου ψυχισμοῦ.

Νεο-φροϋδικοὶ ψυχαναλυτὲς καί ἀνθρωπολόγοι ψυχαναλυτικῆς ἐμπνευσης, ὅπως οἱ R. Malinowski, A. Kardiner, K. Horney, E. Fromm, M. Mead, R. Benedict, κ. ἄ., ἀπέδειξαν ἀργότερα πὸς οἱ βασικές ψυχολογικές συγκρούσεις, πού δημιουργοῦν τὸν οἰδιπόδειο μηχανισμό καί τὸ ἄγχος, εἶναι περιορισμένης ἔθνολογικῆς ἐμβέλειας καί ὀφείλονται στόν ἰουδαιοχριστιανικὸ πολιτισμὸ μας. Οἱ ἀναλύσεις αὐτές δέν εἶναι δυνατὸ νά ἐπεκταθοῦν σέ ἄλλους πολιτισμικούς χώρους, ὅπως γιά παράδειγμα ἡ Πολησία ἢ ἡ Ἀφρική, στοὺς ὁποίους ὁ θεσμὸς τῆς οἰκογένειας καθὼς καί οἱ ἀντιλήψεις γιά τὴν ἀγωγή τῶν παιδιῶν στά πρῶτα

κυρίως χρόνια τῆς ζωῆς τους, πού κατὰ τὸν Freud παίζουν καθοριστικὸ ρόλο στὴ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητος, εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά ἀπὸ ὅ,τι σέ μᾶς. Τὸ ὑποσυνείδητο συνεπῶς κατ' αὐτοῦ δέν εἶναι τὸ ἴδιο σέ ὅλα τὰ μήκη καί πλάτη τῆς γῆς, ἀφοῦ προσδιορίζεται σέ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ ἔθνολογικὲς μεταβλητές.

ἡ πολιτικὴ ἀνάλυση τῆς «ἀρχῆς τῆς πραγματικότητας»

Ὁ Reich ἦταν ὁ πρῶτος πού ἀναζήτησε τίς πολιτικὲς ρίζες τῆς σεξουαλικῆς καταπίεσης στὴν ταξική διάρθρωση τῆς κοινωνίας καί στὴν πάλιν τῶν τάξεων. Ἀνακάλυψε λοιπὸν πὸς οἱ κακές συνθήκες διαβίωσης καί μόρφωσης, ἡ ἐκμετάλλευση στὴ μισθωτὴ ἐργασία καί ἡ καταπίεση ἀπὸ τὸ Δίκαιο καί τὴν ἀστική ἰδεολογία, ἐμποδίζουν τὸν νέο νά διαμορφώσει ἰσορροπημένη σεξουαλικότητα. Ἡ πάλιν τῶν τάξεων συνεπῶς ἀποτελεῖ τὸ κοινωνικὸ ὑπόβαθρο τῶν νευρώσεων.

Μέ τὴν *Ψυχολογία τῆς μάζας τοῦ φασισμοῦ*, ὁ Reich ἐπιχειρεῖ νά ἀναλύσει, μέσα ἀπὸ τὸ πρῶτο τῆς ψυχανάλυσης, τὸ παρὰδοξο φαινόμενο τῆς ἀνόδου τοῦ Χίτλερ στὴν ἐξουσία, στὴ χτυπημένη ἀλύπτητα ἀπὸ τὴν οἰκονομική ὕφεση Γερμανία τοῦ 1930-32. Ποιῆς δηλαδὴ διεργασίες μεσολάβησαν ὅστε, σέ μιὰ στιγμὴ θαθύτατης κρίσης τοῦ γερμανικοῦ καπιταλισμοῦ καί ἐνῶ ὁ καθένας θά περίμενε τὸ πέρασμα στό σοσιαλισμὸ, οἱ Γερμανοὶ μικροαστοὶ καί οἱ ἐργάτες νά βροῦν ξαφνικά στό πρόσωπο τοῦ Φύερ τὸν ἀπὸ μηχανῆς θεὸ τους.

Ὁ Reich, μέ τὴν ἴδια του τὴν ἀτομική ἱστορία, ἔδειξε τὸ ἐνδιαφέρον του νά συμβιβάσει τὸν μαρξισμό μέ τὴν ψυχανάλυση. Μέλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Αὐστρίας καί ταυτόχρονα ἓνα ἀπὸ τοὺς πιὸ πετυχημένους ψυχαναλυτὲς τῆς Βιέννης καί στενὸς συνεργάτης τοῦ Freud, ἀποβάλλεται τὸ 1934 καί ἀπὸ τὴν ψυχαναλυτικὴ καί ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ διεθνή μέ τὴν ἐτικέττα τοῦ τρελλοῦ πού τοῦ κόλλησε ὁ φίλος του O. Fenichel. Οἱ συνθήκες δέν ἔχουν ἀκόμα ὀριμώσει γιά νά ἀναγνωριστῆι τὸ ἔργο του. Ἐτεῖ ὁ Reich παραμένει στό περιθώριο τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Marcuse, παρατηρώντας τὴν πιὸ ἐξελιγμένην στά χρόνια μας βιομηχανική κοινωνία, τὴν ἀμερικανική, ἐπισημαίνει τὴν ἐμφάνιση νέων μορφῶν καταπίεσης. Στὴ φροϋδικὴ ἔννοια τῆς καταπίεσης τῶν ἐνστικτῶν προσθέτει τὴν ἔννοια τῆς ὑπερκαταπίεσης. Τὰ ἐνστικτα ἐξιδανικεύονται καί ἐξοστρακίζονται μέ διάφορους μηχανισμούς πού ἐλέγχει τὸ κατεστημένο, καί κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο δέν ἐκδηλώνονται ποτέ πρωτογενῶς.

Ἡ καταναλωτικὴ κοινωνία καταφέρει νά δίνει γιά κατανάληψη τὰ ἀγαθὰ μέ τὴν μορφὴ συμβόλων, καί ἡ καταπίεσή τῆς ἐκφράζεται, ἔτσι, ἀνε-

ξάρτητα ἀπὸ τὴ χαρακτηρισμένη βία, πού ποτὲ δὲν ἐξέλιπε, διὰ μέσου τῶν περιφημῶν «νόμων τῆς ἀγορᾶς». Γιὰ παράδειγμα ἀναφέρεται ἡ «ἀρχὴ τῆς ἀποδοτικότητος», πού γιὰ τὸν καταταλιστικό τρόπο παραγωγῆς εἶναι κάτι ἀνάλογο μὲ τὴν «ἀρχὴ τῆς πραγματικότητος» στὴν ψυχανάλυση. Βάσει λοιπὸν αὐτῆς τῆς «ἀρχῆς», οἱ ἐργαζόμενοι ξοδεύουν τὴν ἐνέργεια πού τοὺς περισσεύει ἀπὸ τῆ δουλειά τους σὲ δραστηριότητες τέτοιες, πού ὄχι μόνον δὲν βάζουν σὲ κίνδυνον τὴν κατεστημένη τάξη, ἀλλὰ ἀντίθετα τὴν ἰσχυροποιοῦν (ὅπως εἶναι τὰ σπὸρ ἢ ἡ παρακολούθησις τῶν διαφημίσεων).

Οἱ ἐπιθυμίες λοξοδρομοῦν ἀπὸ τὴν ὀρμικὴ τους προέλευσις καί μεταμορφώνονται σὲ οικονομικὲς ἀνάγκες, πού ἡ παραγωγή καί τὸ ἐμπόριο προγραμματίζουν ἐτσι, ὥστε νὰ ἐξασφαλιστῆται ἀδιατάρακτῃ ἡ πρόοδος τοῦ κεφαλαίου.

ἡ ψυχολογικὴ ἀντίληψις τῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς στὶς ὀργανώσεις καί τίς μικρὰς ὁμάδες

Μεταπολεμικὰ ἡ Κοινωνικὴ Ψυχολογία τὸν Ὁμάδων συστηματοποιήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε ραγδαία μέσα ἀπὸ τὸ λεθιανό (Kurt Lewin) T-Group, ἢ τὴ «Διαγνωστικὴ Ὁμάδα». Ἀργότερα οἱ Εἰδρωπαῖοι ψυχίατροι καὶ οἱ κοινωνιοψυχολόγοι τῶν ὁμάδων θὰ τοῦ δώσουν μιά ψυχαναλυτικὴ κατεύθυνση, ἀπομακρύνοντάς το ἐτσι ἀπὸ τὸν ἀρχικό του προορισμό, τὴ μελέτῃ δηλαδὴ τῶν μηχανισμῶν τῆς ἡγεσίας καὶ τῶν ἀποφάσεων μέσα στὶς ὁμάδες.

Στὸ Tavistock Institute καὶ τὴν Tavistock Clinic τοῦ Λονδίνου, οἱ Bion, Jaques, Menzies, κ.ἄ., κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασις τῆς Melanie Klein, ἐπιχειροῦν νὰ ἐρμηνεύσουν συστηματικὰ πιά τὰ φαινόμενα τῶν ὁμάδων ἐπὶ τῆ βάσει ψυχαναλυτικῶν ὑποθέσεων. Μιά τέτοια ὑπόθεσις εἶναι πὼς ἡ ὁμάδα ἀποτελεῖ τὴν ὑψουςνεϊδητὴ ἀναπαράστασις ἑνὸς «μερικοῦ ἀντικειμένου» τῆς βρεφικῆς ἡλικίας καὶ κατὰ κύριο λόγο τοῦ μητρικοῦ μαστοῦ. Τοῦ μαστοῦ πού δίνει τροφή, τοῦ «καλοῦ» δηλαδὴ μαστοῦ, καὶ τοῦ «κακοῦ» μαστοῦ πού τὴ στερεῖ.

Ὁ Bion διακρίνει σὲ δύο ἐπίπεδα τὸ συλλογικὸ ὑψουςνεϊδητο. Στὸ πρῶτο ἐπίπεδο ἔχουμε τρεῖς συλλογικοὺς μηχανισμοὺς ἄμυνας, τοὺς ὁποίους ὀνομάζει «θασικὲς ὑποθέσεις» (assumptions): ἐξάρτησις, ἐπίθεσις-φυγὴ καὶ σὺζευξις. Κάθε μία ἀπὸ τίς «ὑποθέσεις» αὐτὲς χαρακτηρίζει τὴν ἀπόσφαιρα πού ἐπικρατεῖ μιά δεδομένη στιγμὴ στὴν ὁμάδα. Πρόκειται γιὰ ὑψουςνεϊδητα συμβατικὲς καταστάσεις πού χροματίζονται διαφορετικὰ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ καθενὸς, ἀνάλογα μὲ τὰ ἀτομικὰ του θιώματα καὶ τίς ἰδιομορφίας πού παρουσιάζει ἡ προσωπικότητά του. Ὄταν ἐπικρατεῖ ἡ πρώτη «ὑπόθεσις», ἡ ὁμάδα ἐκδηλώνει τὴν ἐξάρ-

τησὴ τῆς ἀπὸ τὸν ψυχολόγο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο φαίνεται νὰ περιμένει τὴ λύσις στὸ πρόβλημά της. Μὲ τὴ δευτέρη «ὑπόθεσις» ἡ ὁμάδα δυσανεστημένη ἐπιτίθει καὶ ἀμέσως μετὰ ὑποχωρεῖ μὲ διάφορες ἐκδηλώσεις αἰσθημάτων ἐνοχῆς. Κατὰ τὴν τρίτη τέλος «ὑπόθεσις», ἡ ὁμάδα δείχνει πὼς ἄγνοεῖ τὸν ψυχολόγο ζητώντας νὰ ἀνακουφιστῆ ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς μέσα ἀπὸ ἐξιδανικευμένες διαπροσωπικὲς σχέσεις.

Τὸ δεύτερο ἐπίπεδο, πού ὁ Bion ὀνομάζει «πρωτονοϊκό», περιλαμβάνει θασικοὺς φόβους καὶ φαντάσματα, σάν αὐτὰ πού περιγράφει ἡ Melanie Klein.

Κατὰ τὸν Jaques καὶ τὴ Menzies, ἡ κοινωνικὴ ὀργάνωσις ἐξυπηρετεῖ ἀτομικοὺς ὑψουςνεϊδητους μηχανισμοὺς ἄμυνας κατὰ τοῦ παρανοειδοῦς καὶ σχιζοειδοῦς ἄγχους, ὅπως εἶναι ὁ διχασμός, ἡ προβολὴ καὶ ἡ ἐνδοβολὴ (introjection), μὲ τὸ νὰ προτείνει, συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητα, προβλητικὸς στόχους «καλῶν» καὶ «κακῶν» ἀντικειμένων. Ἡ ψύχωσις δὲν εἶναι παρά τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς μειωμένης ἱκανότητος προσαρμογῆς καὶ χρησιμοποίησις τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς ὀργάνωσις.

Ὁ Jaques παρατηρεῖ πὼς στὸ Βρετανικὸ Ναυτικὸ ὁ Πρῶτος Κυβερνήτης προβάλλεται σάν «καλὸ» ἀντικείμενον γιὰ ταῦτις, ἐνῶ ὁ Δεύτερος ἔχει πάντοτε τὸν «κακὸ» ρόλο. Ἡ Menzies, μελετώντας τὴν ὀργάνωσις τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων σὲ ἓνα μεγάλο Γενικὸ Νοσοκομεῖο τῆς πατρίδας τῆς, καταλήγει στὸ συμπέρασμα πὼς ὁ κανονισμός, ἡ ἐπαγγελματικὴ τους ἰδέωσις καθὼς καὶ οἱ διάφορες ἐθιμικὲς συμπεριφορὲς τους ἀποβλέπουν σὲ μεγάλο βαθμὸ στὴν ἀπαλλαγὴ τους ἀπὸ ἓνα ἰσχυρὸ τὸ ἄγχος θανάτου καὶ ἀπὸ αἰσθητὰ ἐνοχῆς.

Οἱ Θεσμοὶ λοιπὸν, κατὰ τοὺς ἐκπροσώπους αὐτοῦς τῆς λεγόμενης Σχολῆς τοῦ Λονδίνου, φαίνεται νὰ μοιάζουν περιπυ μὲ ψυχολογικὲς κοινοπραξίες, πού προστατεύουν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν καθάβησις καὶ τὸ ἄγχος καταθλιψῆς. Κατὰ συνέπεια, ἡ κοινωνικὴ ἀλλαγὴ δὲν ὑπακούει μόνον σὲ οικονομικὰ καὶ πολιτικὰ κίνητρα, ἀλλὰ ἐξαρτᾶται σὲ μεγάλο βαθμὸ καὶ ἀπὸ ψυχολογικοὺς παράγοντες.

Θεσμικὴ ἀνάλυσις καὶ κοινωνικὴ ἀλλαγὴ

Θεσμικὴ ἀνάλυσις εἶναι ἡ ἀνάλυσις τῶν κοινωνικῶν φαινομένων στὸ ἐπίπεδο τῶν θεσμῶν. Ἡ κοινωνικὴ ἀλλαγὴ, ὅταν προβάλλει στὴν ὀδόνη τῆς θεσμικῆς ἀνάλυσις, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαλεκτικῆς ἐξέλιξις τῶν θεσμῶν σὲ συνάρτησις μὲ τὰ θεσπιζόμενά τους (instituitants), δηλαδὴ τίς θεσμικὲς σημασίες τους.

Κατὰ τὸν Καστοριδιῶ, οἱ θεσμοὶ εἶναι συμβολικὰ δίκτυα, ἐπικυρωμένα κοινωνικὰ, στὰ ὁποῖα συνδυάζονται, σὲ διάφορες ἀναλογίες καὶ σχέσεις,

λειτουργικές καί φαντασιακές συνιστώσες. Ὄταν τὸ φαντασιακὸ στοιχεῖο καταστῆ αὐτόνομο καί κυριαρχήσει σέ ἓνα θεσμὸ, αὐτὸ προκαλεῖ τὴν αὐτονομία καί κυριαρχία τοῦ θεσμοῦ πάνω στὴν κοινωνία.

Οἱ θεσμικές διεργασίες δὲν συντελοῦνται στὴν περιοχὴ τοῦ ἐποικοδομήματος μόνο, ἀλλὰ σὲ ὀλόκληρο τὸν κορμὸ τοῦ κοινωνικοῦ σχηματισμοῦ, γι' αὐτὸ καί ἡ διάκριση τοῦ ἐποικοδομήματος ἀπὸ τὴν οικονομικὴ συγκρότηση τῆς κοινωνίας δὲν ἐξυπηρετεῖ, κατὰ τοὺς θεσμικούς, καμιά σκοπιμότητα.

Μέ τὴ σύγχρονη Θεσμικὴ Σχολὴ τῆς Vincennes στὸ Παρίσι ἡ πολιτικοποίηση τῆς ἔννοιας τοῦ συλλογικοῦ ὑποσυνειδήτου ὀλοκληρώνεται. Πνευματικὸ ἀπόγονο τοῦ Durkheim, μὲ ἐπιρροὲς ἀπὸ τὸν μαρξισμό, τὴν ψυχανάλυση καὶ τὸν ὑπαρξισμό τῶν Sartre, οἱ θεωρητικοὶ τῆς Σχολῆς αὐτῆς G. Lapassade, R. Lourau, M. Lobrot κ.ά., ξεκινῶν ἀπὸ τὸ ὀλοκληρῶμα πῶς οἱ θεσμοὶ εἶναι τὸ πολιτικὸ ὑποσυνειδήτο τῆς κοινωνίας. Καλύπτουν δηλαδὴ τὶς ἀπωθημένες σχέσεις κυριαρχίας καί ἐκμετάλλευσης σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Τὸ πολιτικὸ αὐτὸ ὑποσυνειδήτο διαφάνεται, κατὰ τοὺς θεσμικούς, μέσα ἀπὸ τὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τῆς ἀντικουλτοῦρας, ἢ τὶς κοινωνικές διεδικήσεις γιὰ ἀναγνώριση τῶν διαφορῶν πολιτικῶν καί σεξουαλικῶν μειονοτήτων, ὅπως εἶναι οἱ γυναικες, οἱ ἀνήλικοι ἢ οἱ ὁμοφυλόφιλοι.

Μέ τὴν κοινωνιοανάλυση, ποῦ ἀποτελεῖ κατὰ κάποιο τρόπο ἓναν ἰσομορφισμό τῆς ψυχανάλυσης σάν πράξης στὸ χῶρο τῆς Κοινωνιολογίας, προσπαθοῦν νὰ προκαλέσουν τὸ πολιτικὸ ὑποσυνειδήτο στὸ ἐπίπεδο τῶν ὀργανώσεων καὶ τῶν μικρῶν ὁμάδων νὰ μιλήσει. Τὸ ἀντίστοιχο τοῦ κανόνα τῶν «ἐλεύθερων συνειρημῶν» τῆς ψυχανάλυσης εἶναι ὁ λεγόμενος «θεσμικὸς ἰσολογισμὸς», κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποῖοι διάφοροι «φυσικοί» (ἐνδογενεῖς) ἢ «τεχνητοὶ» (ποῦ τοὺς παρεμβάλλει δηλαδὴ ὁ κοινωνιοαναλυτὴς) ἀναλύτες» φέρνουν στὸ φῶς ὑποσυνειδήτες κοινωνικές ἀντιθέσεις καί συγκρούσεις, ποῦ καλύπτονται κάτω ἀπὸ τὸ θεσμικὸ ἐνῆμα τῆς ὀργάνωσης.

Ἡ Σχολὴ αὐτὴ ξεκίνησε σάν μία κριτικὴ τῆς Κοινωνικῆς Ψυχολογίας ἀπὸ τὰ ἀριστερά. Θεωροῦν τὴν ἀντίληψη τῶν κοινωνιοψυχολόγων σχετικά μὲ τὴν ἀλλαγὴ σάν καθαρά λειτουργικὴ, προβάλλοντας τὸ ἐπιχείρημα πῶς ἡ Κοινωνικὴ Ψυχολογία εἶναι φυσικὸ δημιούργημα τῶν μεταβιομηχανικῶν κοινωνιῶν ποῦ, γιὰ νὰ προχωρήσουν στὴν ἀνάπτυξή τους, αἰσθάνονται ὀλοένα ἐπιτακτικότερα τὴν ἀνάγκη νὰ ἀπογραφειοκρατικοποιήσουν τὴν παραγωγικὴ διαδικασία.

Γιὰ τοὺς θεσμικούς ὁ φιλελευθερισμὸς τῶν κοινωνιοψυχολόγων, ὅπως καί ὁ κάθε φιλελευθερισμὸς, δὲν εἶναι παρὰ ἓνα ἰδεολογικὸ τέχνασμα, ἓνα ὑποσυνειδήτο στρατήγημα τῆς ἀστικής τάξης

γιὰ νὰ διατηρηθεῖ στὴν ἐξουσία. Στὸ χῶρο τῆς Παιδείας, ποῦ ἀποτελεῖ ἐξ ἄλλου τὸ ἀγαπημένο τους πεδίο δράσης..., διατείνονται πῶς ὁ λειτουργικὸς φιλελευθερισμὸς χάνει τελείως τὸ νόημα του μέσα σ' ἓνα σύστημα, ποῦ ὄχι μόνον εἶναι δομημένο πάνω στὴν ἐξάρτηση καί τὴν ἐκμετάλλευση, ἀλλὰ ποῦ ὁ βασικὸς προορισμὸς του εἶναι ἡ διαρκὴς ἀναπαραγωγὴ τῆς.

συλλογικὸ ὑποσυνειδήτο καί κοινωνικὴ ἀλλαγὴ κατὰ τὸν Max Pages

Ὁ Max Pages, ἐπηρεασμένος βαθύτατα ἀπὸ τὸν Carl Rogers, τὸ ὁποῖο γιὰ ἓνα διάστημα ὑπῆρξε καὶ μαθητὴς, καὶ τὸν ὑπαρξισμό τοῦ M. Heidegger, διατυπώνει λίγο πρὶν τὸ 1968 τὴν πρώτη του θεωρία τῆς προσωπικότητας καί τῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς. Μία ἀπὸ τὶς βασικές ὑποθέσεις εἶναι ὅτι τὸ ὑποσυνειδήτο, ποῦ περιλαμβάνει τὸ ἀπωθημένο βίωμα τῆς αὐθεντικῆς σχέσης, ἀναεῶνεται διαρκῶς καί λειτουργεῖ «ἐδῶ καί τώρα». Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ ἓνα ἐνεστωτικὸ ὑποσυνειδήτο, σὲ ἀντίθεση πρὸς τὸ φροϋδiano, ποῦ ἀναφέρεται κυρίως στὸ μακρινὸ παρελθὸν τῶν πρώτων χρόνων τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ αὐθεντικὴ σχέση εἶναι πάντοτε θετικὴ, εἶναι ἀγάπη. Ἐπειδὴ ὅμως ἐξ ὀρισμοῦ συνυπάρχει μὲ τὴν προοπτικὴ τοῦ θανάτου, τοῦ ἀποχωρισμοῦ, εἶναι ἀγχογενὴς καί δδυνηρῆ. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν καταστρέφει «διάφορες ἄμυνες» γιὰ νὰ ξεπεράσει τὸ ἄγχος του. Οἱ ἄμυνες αὐτές κλιμακώνονται σὲ δύο διαφορετικὰ ἐπίπεδα: ἓνα πρωτογενὲς καί ἓνα δευτερογενές. Στὸ πρῶτο ἔχουμε τοὺς δύο θεμελιώδεις τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἀποφεύγεται ἡ αὐθεντικὴ σχέση: τὴν κτητικὴ ἀγάπη, ποῦ εἶναι ἀπόλυτη ταῦτιση, συγχώνευση μὲ τὸν ἄλλον, καί τὴν ἐχθρότητα, ποῦ εἶναι ἀπόλυτη διάσταση. Τὸ δεύτερο ἐπίπεδο περιλαμβάνει τὰ διάφορα συμβολικὰ συστήματα, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἄμυνες αὐτές ἐμφανίζονται στὴν ἐπιφάνεια.

Γιὰ τὸν Pages τῆς πρώτης αὐτῆς περιόδου, οἱ κοινωνικοὶ καταπιεστικοὶ θεσμοὶ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ συλλογικοὶ μηχανισμοὶ προστασίας ἀπὸ τὸ ὑπαρξικὸ ἄγχος.

Ἀργότερα, ἀπὸ τὸ 1968 καί μετὰ, θά συναντηθεῖ μὲ τὸν μαρξισμό, θά πλησιάσει πιὸ κοντὰ στὸ ἔργο τοῦ Reich, καί θά ἀναθεωρήσει τὶς σχέσεις του μὲ τὴν ψυχανάλυση, τὴν ὁποία μέχρι τότε τουλάχιστον φαίνεται νὰ ἀπορρίπτει. Δὲν ἐγκαταλείπει τὴν πρώτη του θεωρία, ἀλλὰ τὴν ἐμπλουτίζει, τὴν περιπλέκει περισσότερο, τὴν πολιτικοποιεῖ καί τῆς προσθέτει μίαν ἱστορικὴν διάσταση. Τὸ «ἐδῶ καί τώρα» ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει καί νὰ προσδιορίζει τὶς συντεταγμένες τῆς ἀλλαγῆς, περιορίζεται ὅμως ἀπὸ αὐτοδύναμες ἱστορικές συνιστώσες.

Ξεκινώντας ο Pages από τη δομική αντίληψη του μαρξισμού των Althusser και Πουλαντζά, θεωρεί στο έξιό τμήμα τα κοινωνικά φαινόμενα, και κατά συνέπεια την κοινωνική αλλαγή, σαν αποτέλεσμα της πολλαπλής αλληλεπίδρασης και των μετασχηματισμών τεσσάρων παραγόντων: του οικονομικού, του πολιτικού, του ιδεολογικού και του ψυχολογικού. Ο πρώτος περιλαμβάνει τις παραγωγικές σχέσεις όπως ορίζονται στον μαρξισμό, ο δεύτερος είναι το σύστημα λήψεως, των αποφάσεων, ο τρίτος, το σύστημα μέσα από το οποίο συλλαμβάνεται και έρμηνεύεται η πραγματικότητα, και ο τέταρτος περιλαμβάνει επιθυμίες, συναισθήματα και εικόνες της φαντασίας.

Η διάρθρωση αυτή υπάρχει σε κάθε κοινωνικό σχηματισμό από άνω προς περιεχόμενο και μεγέθους. Οι δε σχέσεις εξουσίας είναι ίδιες στο κάθε ένα από τα τέσσερα επίπεδα. Οι ομάδες δηλαδή που ελέγχουν την οικονομική ζωή είναι πολιτικά οι ισχυρότερες, επιβάλλουν την ιδεολογική τους θεώρηση, ενώ από την άλλη δίνουν συνεχώς τόνο στο ψυχολογικό επίπεδο δημιουργώντας και προτείνοντας διάφορα σύμβολα και πρότυπα για ταύτιση.

Ο Pages αναγνωρίζει επίσης τελικά τη βιολογική και πρωτογενή υπόσταση του σεξουαλικού ένστικτου, όπως περιγράφεται από την ψυχανάλυση.

Στην πρώτη του λοιπόν μορφή, το συλλογικό ύποσυνείδητο στά κείμενα του Max Pages έχει καθαρά συναισθηματικό περιεχόμενο (affectif). Οι όρμες δεν έχουν καμιά πρωτογενή λειτουργικότητα, αφού είναι άπλοο άμυντικο σχηματισμοί ενάντια στο άγχος του θανάτου. Ο άλλος δεν μπορεί παρά να είναι ύποκειμενο, αφού ή ίδια ή ύπαρξη δεν μπορεί να ύρσπευει διαφορετικά παρά μόνο μέσα από τη συν-ύπαρξη (to mitsein του Heidegger). Η ύποκειμενικότητα δε του άτομου, και αυτή ακριβώς είναι ή βασική συμβολή του ύπαρξισμού στη διάπλαση της πρώτης του θεωρίας, δεν έχει τον δυνητικό εκείνο χαρακτήρα που της δίνει ή ψυχανάλυση, αλλά είναι αυτή καθαυτή ή ούσία του.

Από το 1968 και ύστερα το περιεχόμενο αυτού του συναισθηματικού ύποσυνείδητου διευρύνεται, για να μεταβληθεί τελικά σε ένα χώρο πολυμεταβλητό και πολυσήμαντο, μέσα στον όποιο ή αυθεντική σχέση εξακολουθεί να αντιμετώπιζει το φάσμα της φθοράς. Υπάρχουν όμως τά φαντάσματα του παρελθόντος, καθώς και συλλογικά προτάγματα (projets), φόβοι και άμυντικο μηχανισμοί που αναφέρονται στην αναδιοργάνωση των κοινωνικών σχέσεων.

Κινοώντας συχνά σε παράλληλη τροχιά με τον Marcuse, ο Pages μελετά συστηματικά τις διάφορες συναισθηματικές και ψυχολογικές στρατηγικές που χρησιμοποιεί το κατεστημένο για να πα-

γώνει την κυριαρχία του και να εκμεταλλεύεται την έργασία των εξαρτημένων τάξεων.

Επίλογος

Γενικεύοντας την περίφημη φράση του Lacan, πώς το ύποσυνείδητο είναι φροϋδικό μόνο μέσα στο αναλυτικό πλαίσιο της ψυχανάλυσης (με το σκληρό δηλαδή του ντιβανιού και της πολυθρόνας, τόν κανόνα των ελεύθερων συνειρημών και τις αναλυτικές ύποθέσεις του ψυχαναλυτή), θά μπορούσαμε ίσως να πούμε πώς το ύποσυνείδητο είναι ό,τι είναι και όπως είναι (φροϋδικό, φυλετικό, πολιτικό, συναισθηματικό, κτλ.) σε συνάρτηση πάντοτε με την όπτική γωνία μέσα όποια το βλέπουμε και το σκοπό που, συνειδητά ή ύσυνειδητα, έξυπηρετεί ή παρατήρησή μας. Στην περίπτωση του κοινωνιοψυχολόγου, αυτό εκφράζει κάθε φορά την πραγματική ή τη φανταστική του στράτευση σε ένα συγκεκριμένο χώρο κοινωνικών συμφερόντων, με την προοπτική ενός συγκεκριμένου σχεδίου κοινωνικής όργάνωσης.

Η γνωστή θέση των θεσμικών, κατά την όποια ή Κοινωνική Ψυχολογία έξυπηρετεί μία συγκεκριμένη ανάγκη του καπιταλισμού σε προχωρημένες φάσεις της ανάπτυξης του, είναι ίσως θάσιμη. Αυτό φαίνεται άλλωστε ολοκάθαρα από το γεγονός ότι ή κοινωνική ζήτηση εκδηλώθηκε ούσιαστικά, μέχρι τώρα τουλάχιστον, από την πλευρά της βιομηχανίας και της κρατικής γραφειοκρατίας των άνεπτυγμένων καπιταλιστικά χωρών της Δύσης, με σκοπό τη βελτίωση της παραγωγικότητας τους. Το γεγονός όμως αυτό δεν τραυματίζει ούτε κατά το ελάχιστο τη σημασία των έπιτευγμάτων της, τά όποια είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν προς κάθε κατεύθυνση.

Το ύποσυνείδητο χρησιμοποιήθηκε εύρύτατα από το φασισμό, που εκμεταλλεύόμενο ύποσυνείδητους φόβους και άμυνες των ανθρώπων κατόρθωσε να προάγει τον συντηρητισμό του.

Στά χρόνια μας το κατεστημένο αξιοποιεί έπιδέξια τις ανακαλύψεις της ψυχολογίας καταφεύγοντας σε νέους, άφανείς τρόπους καταπίεσης, μέσω των μαζικών μέσων έννημέρωσης, της διαφήμισης και του σύγχρονου management.

Από την άλλη πλευρά ή άριστερά εξακολουθεί να άγνοει την ψυχολογία, βασισμένη άποκλειστικά σχεδόν σε πολιτικές και οικονομικές αναλύσεις, με αποτέλεσμα συχνά να την ξεπερνούν τά γεγονότα.

Τό έρώτημα όμως παραμένει: άρκει να συμπληρώσουμε αυτό που λείπει στον μαρξισμό με μία δόση ψυχανάλυσης ή αυτό που λείπει στην ψυχανάλυση με μία δόση μαρξισμού, για να καλυφθούν οι άμοιβαίες άδυναμίες τους; Και άν τελικά αυτό άρκει, είναι δυνατό να γίνει, ή μήπως τά συστήματα αυτά, μη έπιδεχόμενα καμιά θεωρητική

προσθαφαίρεση, ἔχουν ἀκριβῶς τὴν ἰκανότητα νὰ καταπίνουν ἀμέσως κάθε προσθήκη καὶ νὰ τὴν ἐξαφανίζουν μέσα στὴν ἐννοιολογικὴ τους πληρότητα καὶ τὴ λειτουργικὴ τους αὐτάρκεια;

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- W. R. Bion, *Recherches sur les petits groupes*, Editions PUF, 1972.
- C. Castoriadis, *L' institution imaginaire de la société*, Ed. Seuil, 1975.
- S. Freud, *Essais de Psychanalyse*, Petite bibliothèque Payot, 1973.
- , *Totem et Tabou*, Petite bibliothèque Payot, 1975.
- , *Malaise dans la civilisation*, Editions PUF, 1971.
- K. Horney, *Neurosis and Human Growth*, N.Y., Norton, 1950.
- E. Jaques, «Des systèmes sociaux comme défenses contre l' anxiété dépressive et l' anxiété de persécution», Μετάφραση στὸ *Psychologie Sociale* τοῦ A. Lévy, σελ. 546-564.
- G. Lapassade, *L' analyste et l' analyste*, Editions Gauthier-Villars, 1971.
- , *Groupes, organisations, institutions*, Editions Gauthier-Villars, 1974.
- H. Marcuse, *L' homme unidimensionnel*, Paris, Ed. de Minuit, 1964.
- M. Mead, «Coming of Age in Samoa», στὸ *Moeurs et sexualité en Océanie*, Paris, Plon, 1963.
- R. Meigniez, *L' analyse de groupe*, Editions Universitaires, 1970.
- I. Menzies, *Rapport sur une étude des services infirmiers d' un hôpital général*.
- R. Osborn, *Marxisme et Psychanalyse*, Petite bibliothèque Payot, 1969.
- M. Pages, *La vie affective des groupes*, Editions Dunod, 1970.
- N. Poulantzas, *Pouvoir politique et classes sociales*, Petite collection Maspero, 1972.
- W. Reich, *La psychologie de masse du fascisme*, Editions Payot, 1972.
- J. Stoetzel, *La psychologie sociale*, Editions Flammarion, 1963.